

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NUDUM ALTARIA

XXX. ÉVF. 1930. DECEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Decembéri imaszándékunk. — *Nagelbeiter Alajos dr.*: Remény és bizalom az Oltáriszentségben — *Endes Miklósné*: A szentségi Jézus. — *Kornis Józsa grófnő*: Az engesztelés szentségtartója. — *Német István*: Vizesés. — *Király Ödönné*: Borbála-ág. — *Oltáregyleti élet*.

Mélyen tisztelt munkatársainknak ezúton mondunk hálás köszönetet, kegyes fáradásukért. A szentségi Jézus ezerszeresen fizesse meg buzgósságukat, amellyel igazán lelkük legjavát nyújtják az Örökimádás olvasóinak s engedje, hogy még sokáig munkálják a lelkekben az Ő országát.

Kegyelemben gazdag karácsonyt kívánunk nekik és m. t. olvasóinknak is mély tisztelettel az

Örökimádás szerkesztője és kiadóhivatala.

Az oltáregyleti igazgató uraknak azt hisszük nagy öröme közöljük, hogy a Szentséges Atya okt. 17-én tartott audiencián a Ioretói eucharisztikus kongresszusnak a nagy penitenciárius által előterjesztett kérelmére teljes búcsút engedélyezett minden papnak, aki a breviáriumot — akár egyszerre — akár részletekben, a kített vagy a tabernakulumba helyezett legfölségesebb Oltáriszentség előtt mondja el. Az erről szóló okirat október 23-án jelent meg s az «Acta Apostolicae Sedis» november 4-iki száma közölte.

A veszprémi oltáregyesület november 7-, 8-, 9-én kiállítással egybekötött Szent Imre-ünnepséget rendezett. A kiállításon nagy tetszést arattak a Jankovich-Bésán Endréné grófné háziszövő műhelyében készült arany és ezüst szövésű anyagból való miseruhák, köztük különösen a veszprémi püspök úr számára rendelt aranykazula.

Az „Örökimádás” XXX. évfolyamának jelen példány az utolsó száma. Hálásan köszönjük m. t. olvasóinknak eddigi pártfogását és szeretettel kérjük őket, hogy a jövőben is ne csak ők fizessenek elő az «Örökimádás»-ra, hanem ajánlják is lapunkat ismerőseik között. Csak legalább egy új előfizetőt szerezzen minden m. t. olvasónk. Az előfizetés beküldésére jelen számunkhoz befizetőlapot mellékelünk. Előfizetési díj — nyomdaárak a régiek lévén — szintén a régi 2 P 50 fill. marad.

December 8-án az Örökimádás-templomban a Virgo Reparatrix kongregáció tagjai fognak énekelni a tízórás ünnepi szentmise alatt. A jőrejjü énekkar ezúttal a klauzurás kórusra kapott engedélyt, hogy éneklük annál jobban érvényesüljön. Az oltáregylet központi házában működő összes kongregációk a reggel 7 órai, illetve a 10 órai szentmisén

végzik közös szentáldozásukat. A fogadalommegújítás szentbeszéddel és ünnepélyes áldással délután 1/4 órakor, gyülekezés 4 órakor lesz. A szentmisét dr. Mátrai Gyula az Örökimádás lelkésze celebrálja, a szentbeszédet és ünnepélyes áldást pedig dr. Mészáros János prelátus tartja. Kongreganistáink pontos megjelenségét kérjük.

Decemberi imaszándékunk.

DECEMBER huszadikán lesz huszonöt éves jubileuma a gyakori szentáldozás rendeletének. A szentemlékű X. Pius pápa eucharisztikus buzgóságának kellett jönnie, hogy a gyakori szentáldozás útját járhatóvá tegye, elhárítván róla mindazon akadályokat, amelyeket a tudatlanság, vakbuzgóság vagy helytelen félelem állítottak föl rajta. X. Pius dekretuma arról is gondoskodott, hogy a jövőben se támaszthasson többé senki nehézségeket a gyakori szentáldozással szemben, eltávolítván minden vitatkozást arról, hogy milyen készültség szükséges a gyakori szentáldozáshoz.

A pápai rendelet csak azt kívánja meg a gyakori áldozóktól, hogy (n. 1.) *kegyelemállapotában legyenek és igazi jámbor szándék vezesse őket az Úr asztalához.* A helyes szándékot pedig abban látja (n. 2.), hogy az áldozót ne vezesse csak szokás, hiúság vagy emberi tekintet, hanem a vágy, hogy *Isten szent tetszése szerint járjon el és hogy mennél szorosabban egyesüljön Vele a szeretetben és ezen isteni orvosság által gyógytassa hibáit és gyengeségeit.* Bár nagyon kívánatos, hogy a gyakori (n. 3) és napiáldozók mentesek legyenek legalább a készakarva elkövetett bocsánatos bűnöktől is, mégis *elég, hogyha nincs halálos bűnük és erősen elhatározták, hogy sohasem akarnak halálos büntetést elkövetni.*

Mennyi vitatkozást zárnak le ezek a Péter katedrájáról elhangzott bölcs szavak. Ime hivatalosan, világosan és határozottan megmondják mindenkinek, hogy mit kíván az anyaszentegyház a gyakori áldozóktól. S ebben a rendeletben különösen fontos az, hogy Krisztus helytartója nemcsak megengedi, de kívánja, hogy a hívek gyakran áldozzanak. Kijelenti, hogy a tridenti zsinat rendelkezéseit teljes egészében fenntartja, csak ebben a dekretumban még külön ünnepélyes felhívással s az eddigi kifogások és nehézségeknek eloszlatásával is szélesebb utat akart nyitni az Eucharisziához.

Most, amikor huszonöt esztendő s multra tekinthet vissza a jubiláló

dekrétum, mondhatjuk, hogy valóban új élet forrása lett az anyaszentegyházban a gyakori szentáldozás és olyan gyümölcsöket termelt, amelyek nélkül el sem tudna lenni többé. A lelkiélethez az Eucharisztia adja az erőt; most már el sem tudunk képzelni lelkiéletet az Eucharisztia nélkül. Ez az új — helyesebben felújított — eucharisztikus szellem hozta közelebb a közöttünk élő Jézust; mintegy kiemelte Urunkat a teoretikus ismeretlenségből és több szerepet juttatott neki a hívők életében. Helyesebben azt mondhatnók, hogy a közöttünk élő eucharisztikus Jézus cselekedni akarásának teret nyitott a hívők lelkében, «hogy bőségesebb életük legyen.» A nagy Szentség kegyelmi kiáradásai termékenyvé tették a lelkeket és a katolikus lelkiség gyönyörű gazdagságban virágzott ki a különféle egyesületek, intézmények, irodalom és tudomány terén, mindenütt érvényre juttatandó Krisztus királyi jogait, amellyel az egész emberre, az egész társadalomra és világrendre irányító befolyást követel magának. Akármennyi rossz, akármennyi tennivaló van még a krisztusi elvek szempontjából széles e világon már szilárdan áll és abszolút tekintély a Krisztus Király. Ezt a trónt neki a gyakori szentáldozás építette meg.

Nagy örömrünk, ezt itt az Oltáregyesület hivatalos közlönyében elmondhatni, mert az Oltáregyesület kezdettől (1859) fogva az eucharisztikus gondolat szolgálatában állott s áll ma is mindenütt, ahol csak létezik. Szeretnők most a jubileum alkalmával külön is fölkérni minden oltáregyesületi tagot, hogy ezután is legyenek lelkes apostolai az eucharisztikus gondolatnak: a szentségimádás mellett kiváltképen a gyakori szentáldozásnak. Éljenek minél gazdagabb eucharisztikus életet elsősorban ők maguk, ha csak lehet naponkinti, de legalább gyakori szentáldozással és minden szentáldozás után imádkozzanak a gyakori áldozás áldásos szokásának elterjedéséért.

Aki pedig bármi okból nem tehetné ezt, legalább naponta emlékezzék meg imádságaiban isteni Üdvözítőnk eme hő óhajáról s kérjen kegyelmet, világosságot és akaratbeli indítást azoknak, akik bár tehetnék, mégsem járultak eddig naponta vagy legalább gyakran az Úr asztalához.

Az összes oltáregyesületi tagok imája tetézve — dec. 20-án végzett — közös szentáldozással sok új eucharisztikus élet megindítója és elősegítője lehet egyesületünkön belül és azon kívül is.

Mátrai Gyula dr.

Remény és bizalom az Oltáriszentségben.

BA SZENTSÉGLÁTOGATÁSRA, szentmísehallgatásra vagy szentáldozásra megjelenünk az Oltáriszentség előtt, a természetfeletti hit és szeretettel együtt a természetfeletti reményt és bizalmat is magunkkal kell vinnünk a szentségi Jézus elé. A hit és szereteten kívül a reményt és bizalmat is sokszor fel kell indítanunk a tabernakulumban a kenyér színeben elrejtett Krisztus-Király előtt. Ilyen szent pillanatokban fontolóra kell vennünk, hogy igazán Jézus Krisztus előtt vagyunk, aki mint istenember végtelen hatalommal rendelkezik és végtelenül szeret bennünket.

Istenbe vetett reményünk lényege abban áll, hogy a remény Isten részéről belénk öntött erény, természetfeletti képesség, melynél fogva Krisztus végtelen érdemeiért Istentől bizodalmasan minden jót várunk, amit Isten megígért; a mi részünkről pedig a remény mindazoknak a dolgoknak erős, állhatatos és vágyakozó várása, amelyeket Isten nekünk megígért. A természetfeletti remény Isten különös kegyelme, Isten nagy ajándéka, amelyet emberi erővel és okossággal magunknak még nem szerezhethünk. Érte folytonosan hálát kell adnunk Istennek. Tartalma kimondhatatlan nagy és dicső. Kiterjed a lélek és test örök boldogságára, amely Isten színelátásában és örök bírázásában áll. De kiterjed e dicső erény a kegyelemeszközökre is, amelyek az örök boldogság elérésében segítségünkre vannak. Még ideiglenes, természetes javakra is kiterjedhet ez az erény, amennyiben lelkünk javát szolgálják...

Miért reméljük Istentől örök boldogságunkat és az annak elnyerésére szükséges kegyelmeket. A bűneink bocsánatát, testnek feltámadását? A megszentelő, a segítő kegyelmet, az állapotbeli kegyelmeket és a végső állhatatosság kegyelmét? Nemde azért, mert hisszük Isten mindenhatóságát, végtelen jóságát és ígéreteiben való hűségét?

Mivel hisszük, hogy az Oltáriszentségben a mindenható, végtelenül jó és ígéreteiben mindig hű Jézus, az igaz Isten van jelen, azért a tabernakulum előtt sokkal könnyebben és bensőségesebben indíthatjuk fel, vagyis gyakorolhatjuk a remény isteni erényét, mint odahaza szeretteink között.

Minden katolikus kereszténynek, de leginkább az oltáregyleti tagoknak nem lehet eléggé ajánlani, hogy a hit és szeretet isteni erénye mellett a remény erényét is minél gyakrabban keltsék fel magukban a tabernakulum előtt. A templom mély csendjében az örök mécses szelíd fénye mellett a lélek könnyebben merül el igazi áhítatra és nyugodtabban, határozottabban terjesztheti bizodalmas kéréseit a szentségi Jézus elé.

Ilyen szent pillanatokban különösen arra ügyeljünk, hogy szemünk, szívrünk ne legyen rendetlenül lekötve az ideiglenes javaknak: pénznek,

kitüntetésnek, érzéki élvezeteknek stb. Ezek a mulandó javak igen erős és csábítóan ígéző hatást gyakorolnak gyenge, rosszraahajló szívünkre. Minél többször és bizalomteljesebben indítjuk fel ezekkel szemben a remény erényét a mennyország igaz biztos és örök örömei után, annál függetlenebb lesz a szívünk tőlük...

Életünket, egészségünket, állapotbeli munkánkat és keresetünket illetőleg ne szorgoskodjunk túlságosan, hanem szívleljük meg Szent Péter jó tanácsát: «Alázzátok meg tehát magatokat az Isten hatalmas keze alatt... minden aggodalmatokat őreá bizván, mert neki gondja van reátok». (Szt. Péter I. 5, 6, 7.) Miként a gyermek nem nyugtalankodik, nem fél és nem aggságoskodik, hanem reménykedik szüleiben, akik minden szükségessel ellátják, úgy nekünk is minden reményünket Istenbe kell helyeznünk, aki gyermeki bizalmunkat s reményünket nem hagyja figyelmen kívül. Azonban a magunk részéről is meg kell tennünk a magunkét. Mindig áll a szabály: «Isten nélkül nem segíthetsz magadon és magad nélkül Isten meg nem segít».

Ne feledjük, hogy inség, szegénység, szenvedés, bánat vagy bármiféle megpróbáltatás idején épen a biztos remény az örök és elveszthetetlen boldogság után a legnagyobb vigasztalásunk. Mint Ádám ivadékai sok bajlódásnak, szenvedésnek és csapásnak vagyunk kitéve. De mindezek türelmes elviselésére az Istenbe vetett remény szép és dicső erénye segít, amelyet leghatásosabban és legbensőbbben az Oltáriszentség előtt vagyunk képesek felindítani.

Rendíthetetlen és gyermeki bizalommal kell az Oltáriszentség elé járulnunk, olyan bizalommal, amely a reményhez hasonlóan Isten jóságára, mindenhatóságára és hűségére támaszkodik és Istenben elsősorban a végtelenül kegyes és szeretetreméltó mennyei Atyát ismeri el. A szentségi Jézus kívánja és elvárja tőlünk, hogy Hozzá bizalommal közeledjünk és végtelen jóságában, kegyességében, mindenhatóságában sohasem kételkedjünk.* Nagyon tetszik az édes Jézusnak, ha rendíthetetlenül és gyermekded odaadással bízunk Benne... A remény és bizalom az Oltáriszentségben vagyis Krisztusban minden nehézségen átsegít és örök boldogságra vezet. Mondjuk, imádkozzuk és mondassuk gyakran másokkal is a sokat jelentő fohászt: «Ó, Jézus szent Szíve, bízom Benned!»

Nagelreiter Alajos dr.

* Biztosra kell vennünk, hogy Jézus megadja azt, amit Tőle alázattal kérünk.

A szentségi Jézus.

Felzúg az orgona s az ének: «Szent — szent — szent vagy, Uram Istenem».

Lelkem zsong a mennyei dallamtól. Így énekelhetnek a tényleg Istent látó lelkek az égben.

Magnetikus erővel vonz a tabernakulum, a monstrancia, a szent ostya.

Közelébe vágyom. Látni akarom.

És mégis! Megsemmisülve borulok le — lehúnyt szemmel Előtte, mért a monstrancia ablakából Jézus néz ki reám. Bár misztikus jelenlét, de bizonyos valóság!

Ó igen! Szent seregek Ura Istene.

A történelem legnagyobb csodáját jeleníti meg az oltáron; a szentmise misztikuma.

A visszaemlékezés parancsának szent pillanatában lelkünk elé varázsolódik a jeruzsálemi terem:

Megisméltődik emlékezetünkben a legnagyobb tragédia és megszentelődik ez áldozat helye.

Az ígéretét beváltó Jézus megjelenik s már nem pusztán bor és ostya a szent áldozatot bemutató pap kezében — hanem — valóban Jézus. Az Ő vére. Az Ő teste.

Csend jelzi e nagyszerű eseményt, de lelkünk érzi a magasztos jelenlétet s parancs nélkül is — önkényt — belső kényszerből leborul. Le kell térdelnem! Le kell hajtanom fejem!

Kell! kell, mert Isten van itt jelen!

Az oltáron — virágok sorfalának díszsorsége: A Krisztus laka mellett. A szentély kerítése előtt: Krisztust váró emberfejek sorfala. Megnyílik Krisztus jelképes lakának ajtaja és Isten felkent szolgája, kezében Jézussal elindul az emberekhez. Lépdél a felszentelt az Átváltozóttal emberi szájak előtt és Jézus e kézzől lép be a lelkekbe.

A megtermékenyült virágként konyulnak le az emberi fejek.

Méltó e — a pap keze — vagy se? Jézus elrejtődik az anyagba. Méltatlanságunk fokával arányú lelkünkben érzékelhető jelenléte: «de Ő jelen van!»

Endes Miklósné.

A **Rózsafüzér Királynéja** naptár kitűnő tartalommal, érdekes képekkel, rendkívül ügyes elrendezésben az 1931-re megjelent. Kapható: a *Szent Domonkos rendházban*. Budapest, VII., Szent Domonkos-utca 3.

Az engesztelés szentségtartója.

A «La Croise» francia lap a liégei eucharisztikus kongresszussal kapcsolatban érdekes cikket közöl, mely magasztos tartalmánál fogva méltó az idegen nyelvűekkel való megismertetésére is.

A kongresszus alkalmával a legméltóságosabb Oltáriszentség egy óriási értéket képviselő, drágakövekkel gazdagon kirakott, arany szentségtartóban tétetett ki a liégei székesegyházban imáadásra. Majd ugyanezen, úgynevezett «engesztelés szentségtartó»-jában fényes ünnepi körmenetben vitte Kerkhofs püspök a város Cointe dombjára rengeteg lelkenedző néptömeg kíséretében.

Harminckét nemzet egyesült ezen felbecsülhetetlen értékű szent edény előállításában, mely a vallásosság és művészet remeke.

A katolikus érület hatalmas megnyilvánulása, főként a fiatalság és munkásság részéről, ezen szentségtartó azon ördögi gonosszággal elkövetett profánációkért, melyekkel a szent színeket Orosz- és egyéb országokban illették. Ajándéka pedig XI. Pius pápának pappá szenteltetésének ötvenedik évfordulója emlékére. Egy gyönyörű rubin képviseli rajta az egyes, a keresztény hitért utóbbi időkben megtépt országokat, úgymint: Ir-, Orosz-, Lengyelországot és Mexikót.

Egy orosz ortodox anya egyetlen megmaradt ékszerét ajánlotta fel ezen célra, egy gyűrűt, melyen gyémántokkal körülvett rubin ékeskedik, hadd képviselje szerencsétlen hazáját és legyen emléke a szentségtartón négy fiának, kit szeme láttára lelőttek, utolsó kiáltásuk lévén, mint a dicsőséges mexikói mártíroké: «Éljen Krisztus!»

A lunula, melyben a legméltóságosabb Szentség nyugszik, a hadi-özvegyek és családanyák felajánlott ékszerei, aranyból készült és gyémántokkal, gyöngyökkel van kirakva, melyek a katolikus párizsi ékszerészek adományai. Az aranykorona, mely a lunulát tetézi, egy igen szép briliánsban végződik. Ez különböző országok «Kis Gyermekei»-nek ajándéka 58 érsek és püspök, 9800 pap és szerzetesnek emlékére, kik a bolsevisták krisztusi gyűlöletének estek áldozatul, valamint igen számos főpap és a papság egyéb tagjáért, kik a Solovki-szigeteken, Szibériában és Oroszország egyéb helyén szenvednek hitükért.

A szentségtartó maga egy, ezüstből és aranyból készült keresztet jelképez, melynek közepén a Szentostya jól észlelhető. Hozzájárultak a felsőiskolák, számos intézet, kis- és nagyszemináriumok, különböző egyetemek, számos patronageok gyermekei, különböző tudományos körök és férfiszövetségek, végül fiatal munkásnők és keresztény munkások különböző országokból.

A karmeliták, klarisszák, bencés és vizitációs apácák és sok más

szereztes férfi és női rend azon volt, hogy értékes kövekkel gazdagítsa Krisztus-Király ezen gyönyörű trónusát.

Hasonlóképen cselekedtek nagyszámban püspökségek és plébániák.

A Jézuska jön! Készüljete fogadására!

A monstrancia alsó részén Szentséges Atyánk, XI. Pius pápa ezen imája van vésvé: «Világ Megváltója, mentsd meg Oroszországot!»

Ugyanúgy, mint a kereszt, a talapzat is gazdagon van díszítve művészes kivitelű emaillezésekkel, alatta egy latin felírás olvasható, melynek fordítása a következő: «Krisztus-Királynak engesztelésül a legméltó-

ságosabb Oltáriszentség ellen elkövetett szentségtörésekért. Szeretetük, imádásuk és engesztelésük zálogaként felajánlják a fiatal emberek, fiatalleányok, a családanyák, az Istennek szentelt Szűzek és a munkásság. Húsvét 1929.»

Több mint 2.000.000 engesztelő áldozás lett bemutatva az Úrnak az egész földkerekségén. Közép-Afrika katolikus négerai, Kína katolikusai, valamint a japán nép katolikusai egyesültek európai és amerikai testvéreikkel ezen világenderesztelés hadjáratában, melynek emléke ezen gyönyörű szentségtartó.

Könnyekig megható látvány volt az, feledhetetlen és nagyszerű, miként térdelt Cointe-on a legméltóságosabb Szentség előtt 60.000 keresztény a társadalom minden osztályából, hittől, szeretettől és lelkesedéstől áthatottan (azért jöve messze országokból), hogy Istenét imádják, Királyságát ünnepélyesen vallva egy szívvel, egy lélekkel püspökével, ki líegei egyházmegyéjét Jézus szentséges szívének szentelte.

Az áldásosztásánál, mely a kongresszus befejeztét jelentette, szinte elképzeltem magamnak azon szép napot, melyen az amay zncések, mint az egyházmegye fiai, elviendik majd az eucharisztikus Istent az engesztelés szentségtartójában orosz földre, hogy ott imádtassék, ahol — fájdalom — annyira meggyaláztatott.

Kérjük szívből ezen édes előérzet mielőbbi megvalósulását. Ajánljuk fel fájdalmaikat, örömeinket és sok szent áldozásunkat engesztelésül azon sok bántalomért, mellyel az isteni Mestert a szeretet szentségében a gonoszok illették és mellyel — fájdalom — még most is elhalmozzák. Ajánljuk fel azért, hogy az Oltáriszentség, mely a szeretet és egyesülés szentsége, Oroszország és az egész Kelet nemsokára visszatérjen a katolikus egyház kebelébe. Így fog megvalósulni Isten dicsőségére az Anyaszentegyház győzelme, az emberiség boldogulása, Krisztus Urunk a békefejedelem mondása, mikor csak egy akol leszen és egy pásztor!

Kornis Józsa grófnő.

Vizesés

Svájci levél.

DRÁGA JÓ LÉLEK! A nyári reggeleken többször kísértáltam egy közeli fenyőillatos hegyszakadékba. Nem épen nagy, de annál szebb és igézetesebb vizesés csalogatott oda. Pár méter széles hegyipatak zuhog alá vagy tíz méter mélységbe, hogy aztán még gyorsabb iramban fusson tovább a maga útján.

Megvallom, a partos út kissé fárasztó volt. Szuszogott bele rozoga

tüdőm. De sokszorosán kárpótolt érte a ritka élvezet. Leültem egy padra s mohón szívtam azt a gyönyörűséget, melyet az épen odatűző nap elővarázsolt az aláömlő hatalmas vízsugarakban.

Víz és napsugár a természetnek tán két legszebb gyermeke s egyben két legkiválóbb művésze. Gyermekeknek mondom, mert csupa élet, bohó csintalanság mindkettő. De művészek is, teltve az Alkotó csodálatos ihletével a mi örömünkre.

Egyenkint is örökszép a víznek és napsugárnak játéka. Hát még ha ez a két művészgyerek pajzán jókedvében összetalálkozik és egymással versenyre kel. Az lesz csak élvezet! S én ezt kaptam a vízesés szemléletében. Bámulattal élveztem a két elem vidám küzdelmét. A vízsugár mint szilaj csikó bukdácsolva szökik alá, hogy kijátssza vetélytársát. De a napsugár még fürgébb, minden cseppet elkap már az első mozdulatnál. Mosolygó diadallal fürdik a zuhatagban és élvezettel issza annak kristály tisztaságát. Majd közös táncra perdülnek, miközben a színek káprázatos szépsége ragyog a lefutó széles ezüstszalagon. Majd meg merész szökkenéssel a mélybe ugranak. Nagyot csattan a szikla, felzúg a víz hangja. De semmi baj. Sőt újabb művészi képet kapunk. Ezernyi gyöngyszem harsogó moraj közt tombolja táncát s ezernyi napszem szikrázó kedvvel mosolyog felém. Nézem-nézem ezt a tündéri játékot: minden pillanatban más és mégis mindig ugyanaz. Felsőhajtok: Uram, de szép a te alkotásod. S csak most veszem észre, hogy a felszálló sűrű apró vízcseppekben remek szivárvány lebeg a vízesés felett. Ez a koronája a gyönyörű játéknak. Ez a koszorúja a két nagy művésznek. Ez a hódolat a jóságos Istennek.

A vízesés remek játéka elkísér fekvőkúrámra is. Lefoglalja lelkemet. Beleszövődik gondolataimba, imámba, csendes magányomba. Jól esik a kedves emlékek ilyen hűsége. Jómagam is szívesen beléjük fogódzom. No, mert úgy vagyok, hogy minél inkább érzem erőm csökkenését, minél lassúbb a járásom, minél nehezebb még a lélekzet is, annál vonzóbb az élet fürgeségének látása, annál inkább megkapja figyelmemet az örök ifjúság játszi könnyedsége, eleven frissesége. A hegyipatak lendülete, a vízesés gyors üteme az örökijúságot lehelik felém, hol nincs fáradtság, nincs betegség, nincsen kúra, csak egy van: duzzadó élet, mosolygó élet, tetterős élet.

El-elgondolkozom azon, mi ennek a csodálatos életnek a nyitja. S rájövök, hogy ez a táncoló hegyipatak röviddel előbb született újra a közeli hó- és jégmezőben a napsugár életrekeltő lehelététől. Volt ez is fáradt az öreg vizekben, volt lassú a folyamok torkolatában, tán betegen senyvedő valahol távol, egy elhagyott tócsában. De az aranyos napsugár megszánta, szárnyára kaptá, magasba emelte, majd a hómezők dermedt álmából új életre csókolta.

Megújulás, újrászületés. De szép álom. Ez a szomja a fáradt életnek. Ki ad ebből az életforrásból innunk.

Oly jól esik fáradt testemnek, szomjas lelkemnek, mikor a szentmise kezdetén azzal biztat az Egyház imája: menj csak fel az Úr oltárához, ott visszanyered ifjúságodat. Úgy fogad az oltár, hogy ott megújulok. Úgy megyek fel, hogy ott az élet Urát találok s mikor fogadom, belőle erő, élet, vidámság árad rám. Csodálatos kenyér az oltár kenyere. Lelkünknek van szánva, de testünk is felüdül tőle, egykor pedig új életre támad. Az élet szeretete a dicsőséges élet vágya, az örökélet epedő szomja visz, kapcsol az oltárhoz. Áldott Krisztusunk, mi vagy Te nekünk? Hervadó, novemberi hangulatom felderül melletted, mert belőled az örökélet reménye sugárzik rám.

De vissza a vízeséshez! Nagyon megkapott az ottani szívárvány. Nem tűnik el szemem elől. Ha csendes kápolnánkban időzöm, az oltár felett akaratlanul is gyönyörű szívárványt látok. Odailik ez a kép. Hisz ott is vízesés van. Az Eucharisziából szünet nélkül zuhog az élővizek forrása, ez a hatalmas kegyelmi áradat. Aki itt megfürdik, abban felragyog Krisztus arcának szépsége. Van ennek a szépségnek fokozata. Szentjeinkben ragyog fel legtisztábban Krisztus arca. Ezek a dicsőséges lelkek az Eucharisztia koszorúja. Ezek az oltárnak szívárványos ékessége. Mindegyik más, mégis mindegyikben Krisztus arca ragyog.

Mindenszentek ünnepe ennek a szívárványos koszorúnak a bemutatkozása. Megnyílik az édes haza kapuja és felénk mosolyognak testvéreink.

Nem szabad engednünk, hogy ez a szép ünnep csak egy fél napig tartson számunkra. Rendkívül üdvös gondolat, hogy az idén a magyar Mindenszentek éve van nálunk. Nagy szükségünk van arra, hogy minél hosszabb időn át, sőt állandóan égi testvéreinkkel időzzünk. A nagy augusztusi napok mutatják, minő lemérhetetlen kihatása van a szentekkel való bensőséges barátságnak, ennek a megszentelő testvériségnek. Templommá vált a főváros, imádságos volt még az utca élete is s a porba hullott lélek boldog áhítatban tapadt az Eucharisziához s a belőle sarjadt magyar Szentekhez.

Hála Istennek, hogy egyszer már ilyen bensőséges, eleven, velőig ható kapcsolattal is odasimultunk szentjeinkhez s megéreztük odatarozásunk sürgető parancsát.

Jó lélek, imádkozunk, hogy ne muljanak el ezek a szép napok. A sikeres kezdetet kövesse még sikeresebb folytatás, amíg csak meg nem sokasodnak a mi szentjeink és rajtuk is ki nem verődik a krisztusi arc szépsége, hogy nagyobb legyen a magyar égbolt dicsőséges szívárványa.

Német István.

Borbála-ág

Angela nővér nesztelenül nyitotta ki a betegszoba ajtaját, Márta ébren, boldog örömmel fogadta. Mosolyogva intettek egymásnak, mint a cinkosok, aztán suttogva beszélgetni kezdtek:

— Nos, hogy vagyunk?

— Jaj, nagyon, nagyon rosszul, édes, aranyos Angyalka nővér.

— Igazán? Hol fáj? Mi fáj?

— Hogy hol fáj, az még csak elviselhető lenne, de hogy mi? Ez a csönd és ez a borzalmas unalom szörnyen fáj — kuncogott gyerekesen Márta a saját tréfáján.

— Ejnye — derült fel a két jószágos szem —, hát szabad egy művelt urilánynak unalkozni? Mért nem beszélget ebben az áldott, édes csendben a jó Istennel?

— De, drága jó Angyalka nővér, három nap óta egyebet sem tettem, én már mindent elmondtam, már semmi több nem jut az eszembe, egészen belefáradtam.

Angela nővér komoly ráncokba szedte az arcát, amiből arra a közeli veszélyre lehetett következtetni, hogy dorgatórium van készülöben. Márta ügyesen megelőzte azt sűrű panaszával:

— Kérek új borogatást, és elfogyott a torokvizem, és tessék megfogni a fejemet, hogy lüktet, nem is merek már szólni, hogy milyen éhes vagyok, mert csak mindig üres teát kapok. Velem nem törődik itt az intézetben senki, én itt meg is halok nemsokára — pityeregte.

— De, Mártikám — cirógatta kedvencét Angela nővér —, hogy lehet már ilyen türelmetlen. Hát nem most is bejöttem, pedig, úgy-e, csak jóval későbbre várt? Nos, csunya rossz gyerek, ne panaszkodjon, hanem mondja meg, mit szeretne?

— Először is valami enivalót, de olyat, amit éreznék is a gyomromban — tündődött Márta.

— Olyat pedig nem tud lenyelni a dagadt torkán, hanem alán puha zsemlyebelet, jó vajaszt, kis teával, jó lesz?

Márta készségesen bólintott, örült, hogy ilyen könnyűszerrel szabadult a dorgálástól.

— No még mi lenne jó, ha volna? — simította el a párnát anyai gonddal.

— Most meséljen, Angyalka nővér — könyörgött egy kisgyermek vágyakozásával Márta.

— Meséljek? — rőkönnyödött el a fiatal apáca — hát kisbaba lett?

— Igen — akaratoskodott a beteg —, meséljen valami szépet, gyönyörűt, igazat. Legyen benne férjhezmenés, karácsony, meg aztán...

— Hohó — hallgattatta el a nővér —, honnan tudjak én ilyet?

— Találjon ki valamit, kedves nővér, hiszen olyan okos — hízelt — de úgy-e, igaz mese lesz?

Angela nővér lehajtotta fejét, emlékei között keresgélt... arcára hirtelen pajkos öröm futott:

— Holnap Borbála napja lesz — komolykodott — tehát szent Borbáláról fogok mesélni.

— Nem, ne ilyen szomorút — ellenkezett a növendékleány.

— Honnan tudja, hogy szomorú? — nevetett a nővér.

— Istenem! Szent Borbála! Hiszen már a neve is olyan... olyan... tudom is én milyen!...

— Meséljem, vagy ne? — játszotta a szigorút Angela nővér.

— Kérem szépen — alázatoskodott Márta.

— Az én szülőfalumban nagyon szeretik a lányok szent Borbálát — indult meg a mese fonala — és úgyszólván minden házban ott függ a falon keretbe foglalt képe. Ennek a Borbála-szeretetnek természetesen története van, amit a mi jó öregjeink hűségesen elmondanak gyermekeiknek, unokáiknak. Úgy mesélik, hogy a falunktól nem messze fekvő urasági kastélyt valamikor régen egy furcsa természetű öreg úr építtette, még pedig azzal a szándékkal, hogy egyetlen, gyönyörű szép leányát Boriskát a torony-szobába elrejtse, nehogy valaki megszeresse és tőle feleségül kérje. De persze, minél jobban titkolta a leányát, annál nagyobb híre ment szépségének, annál inkább iparkodtak a közelébe férközni. Ez sokáig nem sikerült senkinek, egyrészt mert az öreg úr féltékenyen őrködött leánya fölött, de még inkább azért, mert Boriska végtelenül szerette apját és ő sem vágyott el mellőle. Történt egyszer, hogy Boriska apja könyvtárában egy könyvre bukkant, amiből nagy csodálkozva olvasta védőszentjének legendáját. Csodálkozott, mert tudni kell, hogy szent Borbálát is apja fogva tartotta, nehogy férjhez menve, neki meg kelljen válni tőle. Évek múlva azonban apja meggondolta magát és csupa szeszélyből megparancsolta szent Borbálának, hogy minél hamarabb menjen férjhez, még pedig egy pogány férfihez. Borbála akkor már titokban régen keresztény volt, érthető, hogy vonakodott atyjának engedelmeskedni. Amikor pedig végül mégis hozzá kényszerítették a pogányhoz, férje házába érkezve, első dolga volt a bálványokat összetörni és kereszténysége mellett bátor szóval hitet tenni. Ezen aztán apja annyira felháborodott, hogy mindenről megfélemlítve csunya megkínzás után vak dühvel mártírhálálra adta.

Igy volt a legendában és Boriska elszomorodott a történeten, hiszen félig-meddig ő is fogoly volt apja házában. De megdöbbenése akkor lett csak igazán nagy, amikor nemsokára apja is megnyitotta házát és kijelentette a vendégek előtt szándékát: Boriskát férjhez adni. Csakhamar körül is vették őt a kérők s ő szegényke — mivel édesanyja nem volt —

egymagában, tanácstalanul búslakodott. Egy nap jó gondolata jött. Szent Borbálához folyamodott segítségért, kérte őt, mutatná meg neki valamilyen, mit tegyen: férjhez menjen-e s ha igen, kit válasszon. Épen névünnepe közeledett, a fiatalág egymással versenyezve iparkodott Boriskának örömet szerezni. El lehet képzelni, milyen nagyot néztek, amikor Boriska mindenkítől egyformán csak egy szál vesszőt kért virágoskertjük orgonabokráról. Azt hitték, valami tréfa lesz ebből, pedig Boriska mindent szent Borbála sugalmazására tett. A vesszőket vízbe állította, a kandalló mögé rejtette és ő maga is kíváncsian várta, mi fog történni. Néhány nap múlva észrevette, hogy a vesszők rügyei duzzadnak, aztán apró levélkéket bontottak, sőt, uramfia, szegény, megcsalt ágak a jó melegben azt hitték, megjött a tavasz és még bimbóba is szöktek. Boriska boldogan őrizte őket, úgy vigyázott rájuk, mint a szemefényére, mégis egymásután pusztultak el a bimbók, még mielőtt kinyílhattak volna. Egyetlenegy ág maradt csak meg, s annak halványlila fürtje épen karácsony szent napjára nyílt ki. Boriska elgondolkozott fölötte. Kítől is kapta? Bizony a legszegényebb, legigénytelenebb kérőjének ágacska volt és ő mégis örömmel nyújtotta neki a kezét, mert megértette, hogy a szeretet csodákra is képes.

És azóta a mi falunkban az eladólányok Borbála napján vesszőt vágnak kertjükből, vízbe teszik s a búboskemence mellett melengelve lesik, kivirágzik-e Borbála ága, férjhezmennek-e nemsokára? A virágos ágakat pedig elviszik karácsonykor Jézuska jászolához, hogy ott jelképezék advent testet öltött reménységét, a dermedt, fagyos télben a tavasz ígérését, a halálban a föltámadó életet.

Eddig volt, mese volt... volt benne férjhezmenés is, karácsony is... de most aztán szaladok már — és csakugyan kisuhan az ajlón Angela nővér. Hanem másnap titkos sejtellemmel leselkedett a függöny mögött. Nem hiába. Növendékei a délutáni sétájukat végezték, ám hol az egyik, hol a másik bodros fej tűnt el a bokrok között, itt is, ott is villant a parányi zsebkés. És amikor este inspekciót tartott a hálószobában, alig bírta megőrizni komolyságát, látva a kályha mellé sorakoztatott és apró tintásüvegekbe állított gallyakat. Gyönyörködve nézte a lesűrött szemű, zavart gyermekeket. Nézte őket és látta bennük a magyar advent reménységeit, télben a tavasz hírnökeit, az eljövendő boldogabb élet hordozóit. Az ajka lágy mosolyra szépült:

— Szívemből kívánom, hogy minél virágosabb jászolkája legyen ez évben Jézuskának — mondta feléjük meleg szeretettel. És egyszerre harminc boldog csacsogó leány zsvajgott körülötte.

Király Ödönne.

December 20-án lesz a gyakori szentáldozás rendeletének huszonöt-
éves jubileuma. Ez a jubileum nekünk különösen kedves, mert átértjük óriási jelentőségét. A hitélet teljesen megújult általa és különösen a nagy világháború idején volt óriási vigasztaló és bátorító ereje. A katonák szívesen áldoztak, amikor a «menet»-be beosztva harctérre kellett indulniuk és amikor teheték az útközetek előtt is. Az egyesületek megszokták, hogy az Eucharisztia minden kegyelem forrása s azért a gyakori szentáldozásnak mindegyik egyesület iparkodott megnyerni tagjait. Az Oltáregyesület mindig hangoztatta tagjai előtt, hogy a szentáldozás a legigazibb eucharisztikus kultusz, ez az, amit az Úr kimondottan követel: «Vegyétek és egyétek!» Az oltáregyesületnek mindenütt megvan a havi közös szentáldozása s amellel a legtöbb templomban a gyakori áldozók az oltáregyesület tagjai, akiket az Úr Jézussal való gyakori találkozásuk nevel az engesztelésre és képesít az érette való áldozatos munkára. Épen azért nem mehetünk el ezen jubileum mellett szó nélkül, hanem háromnapos ájtatossággal akarjuk a gyakori szentáldozás kegyelmeit a szentségi Jézusnak meghálálni.

Eucharisztikus triduumunk sorrendje az Örökimadásban a következő: *December 18, 19, 20-án minden nap 9 órakor szentmise énekkel, a szentmise után X. Pius pápa imádságával a gyakori szentáldozás terjedéseért.* (Ezt az imát e három napon minden szentmise után elimadkozunk.) E három nap délutánján 1/46 órakor a gyakori szentáldozásról szóló szentbeszéd. Mondja dr. *Mátrai Gyula* ügyv.-igazgatónk. A szentbeszédet 5 óra 45 perckor ünnepélyes áldás követi, amelyet pápai dignitáriusok végeznek. A triduumot, amelynek a gyakori szentáldozás szokását előmozdító jellege van, *december 21-én vasárnap* reggel 8 órakor közös szentáldozás fejezi be a pápai nuncius úr ő nagyméltósága kezéből. Az ünnepélyes Te Deumot pedig 21-én este dr. *Mészáros János* pápai prelátus, érseki helytartó, országos főigazgatónk fogja intónálni. A Te Deum előtti szentbeszédet 1/46 órakor ugyanő mondja.

Igen nagy súlyt helyezünk arra, hogy a triduumon és a dec. 21-iki közös szentáldozáson a budapesti oltáregyesületi tagok minden plébániáról eljöjjenek, azért külön meghívókon és ezúton is szeretettel hívjuk őket a szentségi Jézus örökimadásának szentelt *Örökimádás-templomba.*

Felélős szerkesztő: *dr. Mátrai Gyula.* — Felélős kiadó: *dr. Mészáros János.*